

***άπαρινοθέμι** τό, άδιρινοθέμι Νάξ. ('Απύρανθ.)
Έκ τοῦ οὐσ. άπαρίνη και τής παραγωγικής καταλ.
-θέμι.

'Απαρινοβόλι, ὁ ἰδ.

***άπαρινόρριζα** ή, άδιρινόρριζα Νάξ. ('Απύρανθ.)
Έκ τῶν οὐσ. άπαρίνη και ρίζα.

Ρίζα άπαρίνης: Τήν άδιρινόρριζα τή γοπανίζουνε και τή
βάζουνε 'ς τὸ στήθος, ὅτα βονή, γιά ν' άνοιξη.

***άπαρινόφυλλο** τό, άδιρινόφυλλο Νάξ. ('Απύρανθ.)
Έκ τῶν οὐσ. άπαρίνη και φύλλο.

Φύλλον άπαρίνης.

άπαρμάτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Έκ τοῦ ρ. άπαρματώνω.

1) 'Αφαίρεσις επίπλων, κοσμημάτων κττ. 2) 'Η κατ'
άκολουθίαν άταξίας καταστροφή.

άπαρματώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) 'παρ-
ματώνω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. άπαρματώνω. 'Ιδ. Μαχαιρ. 1, 108 (έκδ.
RDawkins) «και τὰ άλλα κάτεργα έπήγαν εις τήν 'Αμμό-
χουστον και άπαρματόσαν».

1) 'Αφαιρῶ τὰ έξαρτύματα, επί πλοίου Πόντ. (Τραπ.
κ.ά.): 'Άσμ.

'Σ σὸν ποταμὸν νὰ σύρ' άτο, τὰ ποτάμᾱ ματώνει,

'ς σὴν θάλασσαν ἄν σύρ' άτο, καρᾱβᾱ άπαρματώνει.

2) Αἴρω έκ τοῦ μέσου, σηκώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.):
'Απαρματώνω τὸ τραπέζ'. Συνών. φρ. ξεστρώνω - ση-
κώνω τὸ τραπέζι. 3) Καταστρέφω δι' άταξίας ή
άλλως Πόντ. (Σάντ.): 'Επερμάτωσεν τ' ὀσιτί' - τήν παχιδᾱν
(τὸ μπαξέ).

άπάρμεγμα τό, άπάλμεγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
κ.ά.) άπάρμεγμα 'Ηπ. — ΧΧρηστοβασ. Δηγ. στάνης 51.

Έκ τοῦ ρ. άπαρμέγω.

1) 'Η περάτωσις τής άμέλξεως, τοῦ άρμεγματος
'Ηπ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) 2) 'Ο μετά τὸ άρμεγμα
χρόνος ΧΧρηστοβασ. ένθ' άν.: Τήν άλλη ήμέρα με φώναξε
τ' άπάρμεγμα.

άπαρμέγω, άπαλμέγω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) άπαρ-
μέγω 'Ανδρ. Κρήτ. Μήλ. — Λεξ. Δημητρ. άπαρμέω Κύθν.
'παρμέγον 'Ιμβρ. 'Αόρ. άπόρμεξα 'Ανδρ. έπόρμεξα Κρήτ.
Χίος

Έκ τοῦ άρχ. άπαμέλω.

Συμπληρώνω, τελειώνω τὸ άρμεγμα ένθ' άν.: Νύχτωσε
ὡς ν' άπαρμέξω τὸ κοπάδι Λεξ. Δημητρ. Νά, τὴν άπόρμεξα
'Ανδρ. 'Επόρμεξα τ'ς άγελάδες Κρήτ. 'Αμα θ' άπαρμέξωμε,
πάμε τὸ γάλα μέσ' 'ς τὸ τυροτοέλλι Κύθν. Πριχοῦ ν' άπαρ-
μέξης, φώναξέ μου γιά νὰ 'ρθω Μήλ.

άπαρνειά ή, Στερελλ. ('Αράχ.)

Έκ τοῦ ρ. άπαρνειέμαι.

'Ο τόπος ὅπου μεταβαίνοντες οἱ νεκροὶ λησμονοῦν
τὸν κόσμον, ὁ τόπος τής λήθης: 'Άσμ.

Θὰ πάη εις τής άρνας τὰ βουνά, 'ς τής άπαρνειάς τὸν κάμπο,
ποῦ άρνειέται ή μάνα τὸ παιδί και τὸ παιδί τή μάνα.
Συνών. άρνα, άρνησιά, άρνητιά.

άπαρνειέμαι, άπαρνοῦμαι Κρήτ. Χίος κ.ά. 'παρ-
νοῦμαι Τήλ. άπαρνειοῦμαι Δαρδαν. Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.)
Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. άπαρ-
νειοῦμι Θράκ. άπαρνειέμαι κοιν. άπαρνειωμαι Εὔβ. (Κο-
νίστρ.) Μεγίστ. Παξ. 'παρνειωμαι Κέρκ. ('Αργυραῖδ.)
άπορνειοῦμαι Ρόδ. 'Αόρ. 'παρνήσθηκα 'Ανδρ. έπορνήσθηκα

Χίος άπαρνήσκα Δαρδαν. 'Αόρ. ύποτακτ. άπαρνήσω 'Ιων.
(Κάτω Παναγ.) Πρωστ. άόρ. άπαρνήθον Νίσυρ.

Έκ τοῦ άρχ. άπαρνοῦμαι.

'Αρνοῦμαι τελείως, λησμονῶ και έγκαταλείπω, συνήθως
επί φιλτάτων προσώπων ή πραγμάτων κοιν.: 'Απαρνήθηκα
τὸν δεινα. Δέ σ' άπαρνειέμαι. 'Απαρνήθηκα τὸν κόσμο (άπε-
σύρθη τής ζωής) κοιν. || 'Άσμ.

'Αρνήσθης με, 'παρνήσθης με και πρὸ δέν με θυμᾱσαι
'Ανδρ.

Τοῦ Πέτρου μόνο ειπενε, τρις θὰ μ' άπαρνήσης,
πρὶν νὰ φωνάξ' ὁ πετεινός, τρις θὰ με παρατήσης
(μοιρολ. τής Παναγιάς. ειπενε, ένν. ὁ 'Ιησοῦς) Κάτω
Παναγ.

Σγουρομάλλε παλληκαρᾱ μου, | κάμε νὰ εὔρω τήν ύγειᾱ μου,
και ποτέ μου 'έν σ' άπαρνοῦμαι | και πάντοτε θὰ σ' ένθυμοῦμαι
Χίος

Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ζαχαροπλασμένα,
μ' έκάμαν ν' άπαρνησθῶ τήν μάνα ποῦ μ' έγέννα
αὐτόθ.

Μαῦρα θὰ βάρω νὰ φορῶ, μαῦρα και 'ραχνιασμένα,
γιατι μ' έπορνηστήκανε δγὸ μάτια ζαχαρένια
αὐτόθ.

Εἰς τὸν χαρούμενο γαιρὸν ὅλοι φίλοι λογοῦδαι,
μὰ ὅταν έλθ' ὁ λυπηρὸς ὅλοι τὸν άπαρνοῦδαι

Κρήτ.

Κομμάθια νὰ με κάνουνε, κομμάτια, κομματάκια,
δὲ δ' άπαρνοῦμαι 'γὼ ποτέ τὰ μαῦρα σου ματάκια
αὐτόθ.

'Ανίσως και μ' άπαρνησιής και τὸ σκεφτιής και μόνο,
μέσ' 'ς τή φωδιὰ νὰ καίεσαι και νὰ μὴ νοιῶνης πόνο!

Κάσ.

'Ανίσως και σ' άπαρνησιῶ και νὰ σ' άλησμονήσω,
τὸ Μπαρμπαρέζικο κουπι σκλάβος νὰ τὸ τρανίξω

Θήρ.

'Οντας ξεπέση ἄνθρωπος, κλαίει, παραπονιέται,
φίλος δέν τὸν κοιτάζει πλά, δικὸς τὸν άπαρνειέται
Ζάκ.

Κάλλιο νὰ φάω μπαλλωτῆὰ ἀπὸν καλὸν παιχγιώτη
παρὰ νὰ τήνε 'παρνησιῶ τήν ὁμορφή σου νεζότη
Τήλ.

Κόρη μου, άπαρνήθον την τοῦ ναῦτη τήν άγάπη
Νίσυρ. Συνών. άπαρνίσκω, άρνειέμαι. Καὶ παθ.

'Αλησμονειῶδαι τὰ φιλειᾱ, 'παρνειωδαι κ' οἱ άγάπες,
συχνοπαδειῶδαι, δὲ μιλοῦν, σὰν ξένοι, σὰν διαβάτες
Κέρκ. ('Αργυραῖδ.)

άπαρνησιᾱ ή, ΚΠαλαμ. Κύκλ. τετράστ. 111 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. άπαρνειέμαι.

'Αρνησις, έγκατάλειψις ένθ' άν.: Ποίημ.

Σὰ χτυπημένο εἶσαι πουλλὶ 'ς τοῦ κυνηγοῦ τὸ χέρι
και σὲ σπαράζ' ή άπαρνησιᾱ και λειώνεις, νεκροκέρι
ΚΠαλαμ ένθ' άν.

άπαρνητής ὁ, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 120 ΣΣκίπη
'Απέθαντ. 77 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ άρχ. οὐσ. άπαρνητής.

'Ο άπαρνούμενος, ὁ άπορρίπτων ένθ' άν.: Νά 'μαι άπαρ-
νητής τοῦ Χριστοῦ, ἄν. . . (ὄρκος) Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.
Κι ἄφησε κι άλαλάζοντας νὰ τὸν άνασηκώσουν
τῶν ὄρκων καταφρονητῆ 'ς τὸ χάλκινο σκουτάρι
τοῦ βασιλεᾱ του άπαρνητή, καταλυτῆ τής χώρας
ΚΠαλαμ. ένθ' άν.

Και σὰν τὸ γιό σου εὐὸν τὸν ἄσωτον, | ὦ ξεδικήτρα,
μὲ ξεδικήθηκες και μοῦ ἔγινες | άθέλητα άπαρνήτρα
ΣΣκίπης ένθ' άν. Συνών. άρνητής.

